

שמו. תניא רבי אומר, לעולם לא ירבה אדם
רעים בתוך ביתו כו'. יסוד המעלות והמדות
הטובות הוא, שכל מדה תמצא את מקומה הראוי
לה, וכל דבר יהי עומד על צביונו ולא יתבטל
מצורתו בשביל איוו נטיה של קנין, אפי' דבר טוב.
ע"כ באשר חיי המשפחה הם ראשית הצדק, ואחריה
יבאו חיי הרעות גם מחוץ לחוג חיי המשפחה, ע"כ
ישים האדם תמיד אל לב שבהיותו מרחיב את גבול
היורש לחיות ג"כ חיי רעות ואהבה, באופן יותר רחב
מחיי משפחתו היחידה, יעשה כן, אבל באופן שלא
תהי' מזה כל השבתה לחיי המשפחה עצמה. כי
תמיד יהי' העולם בכללו מוצלח, כשיעמדו תחלה
פרטיו על בסיס חזק ונאה, בין בדברים שהם שלמות
הגוף ובין בדברים שהם שלמות הנפש, ואז יצאו ג"כ
חוץ לגבולם להשתתף בדברים הנוגעים אל כולם
בכלל. ריבוי הרעים בתוך הבית, התערבם ביותר
מהמדה הראויה, מביא שהאדם לא יהי' מתיחד
בהנהגת ביתו כפי רוחו הוא, כ"א כפי רוח הרעים
הבאים בתוך הבית, והוא כאב נעכר¹, נובע מהשיטה
הכוזבת של ביטול כח הפרט לגמרי והפסדת צורתו
בשביל אחרים. ע"כ יהיו הרעים רעים אהובים,
ישפיעו הם עליו והוא עליהם, אבל רק באותה המדה
שתכונת ביתו לא תשתנה, ותתנהג רק ע"פ הכרתו
הפרטית, אז ישכיל ויצליח. כי ראשית הנפילה היא
רק בעזוב האדם את הכרתו ונסמך להיות מחקה את
אחרים. ובאמת הלא רבו התנאים שעל ידם א"א
לאדם אחר להיות למופת גמור ומוחלט לזולתו, כ"א
ע"י כח שפיטה והבחנה מה לקרב ומה לרחק. ע"כ

תהי' הרעות רק מקיפה את ביתו, באה אל תוכו ג"כ
בזמנים נאותים, ולא ירבה אותם בתוך הבית, למען
לא תתבטל רשותו הפרטית משלטונה הגמור.

16e

(עין א"ה, מרכ"ו נ')